

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **L. Ž.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Hasalou
sídlem Francouzská 16, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2024, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Městský úřad Šumperk (dále jen „MÚ“) rozhodnutím ze dne 11. 1. 2024, č. j. X uznal žalobce vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož se žalobce dopustil tím, že dne 11. 4. 2023 v 9:00 hodin v obci Šumperk, na ulici Lidická ve směru k ulici Vítězná jako řidič motorového vozidla značky Ford S-Max, reg. zn. X nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. MÚ uložil žalobci za uvedený přestupek pokutu ve výši 1 600 Kč.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí MÚ tak, že do popisu skutku doplnil zpřesnění místa spáchání přestupku o konkrétní úsek komunikace, a ve zbytku je potvrdil.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i MÚ. Žalovaný podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav. Závěr, že nebyl při jízdě připoután, nelze podle žalobce bezpečně učinit z výpovědi pprap. Š., neboť postavení policejního vozidla kolmo k silnici vůči projíždějícímu vozidlu žalobce znemožnilo v tak krátkém okamžiku vidět řidiče a zjistit, zda je připoután. Svědkyně také nemohla vidět, že by se žalobce připoutal teprve při vjezdu mezi garáže, neboť jeho vozidlo má zatmavená skla. Ze stejného důvodu je v rozporu se skutečností i tvrzení nstržm. P., že viděl řidiče zadní částí vozidla a že má za to, že vozidlo zatmavená skla nemělo. Vozidlo má totiž již z výroby zatmavená zadní boční skla a páté zadní sklo, takže skrz ně není možné řidiče vidět. Rovněž žalobce připomněl, že již ve správním řízení namítal, že nevlastní červenou bundu. Nepravdivá je podle žalobce i výpověď policisty v části, že k vozidlu přišli oba, neboť policista seděl ve služebním vozidle. MÚ také podle žalobce v rozhodnutí uvedl, že se řidič připoutal při vjezdu mezi garáže, následně však uvedl, že se připoutal již během jízdy.
4. Dále žalobce namítl, že policisté mají na základě závazného pokynu policejního prezidenta č. 75 ze dne 3. 4. 2018 používat ve vozidle kamerové systémy, přičemž případnou poruchu kamery mají hlásit, případně o tom učinit záznam. V posuzované věci nebyl záznam z kamery služebního vozidla vyhodnocen evidentně z důvodu, že svědky tvrzené skutečnosti neobsahuje. Policistka při jednání s žalobcem tvrdila, že na kameře záznam existuje.
5. O nevěrohodnosti policistů svědčí podle žalobce i to, že nepravdivě uvedli, že měla být u něj při předmětné kontrole provedena i dechová zkouška. Správní orgány byly povinny odstranit všechny pochybnosti, a tudíž měly provedení dechové zkoušky objasnit.
6. Rovněž žalobce s odkazem na judikaturu připomněl platnost zásady zákazu sebeobviňování, pravidla, že žádné tvrzení účastníka řízení nezbavuje správní orgán povinnosti řádně zjistit a posoudit skutkový stav a nemožnost spokojit se s tím, že spáchání přestupku obviněným se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje, existuje-li pochybnost, že se skutkový děj odehrál jinak. Závěrem žalobce uvedl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly se všemi jeho argumenty, rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a žalovaným nebyl řádně přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí s právním řádem ČR, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces tak, jak je stanoveno v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i další základní zásady činnosti správních orgánů, zejména zásada oficiality, legality, zákaz zneužití správního uvážení, zásada materiální pravdy a zásada vyšetřovací, zásada in dubio pro reo, zásada volného hodnocení důkazů, právo žalobce na obhajobu, právo žalobce k předkládání a navrhování důkazů, jimiž by mohl prokázat svá tvrzení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Skutkový stav byl podle něj spolehlivě zjištěn na základě vzájemně souladných výpovědí nezaujatých policistů, což je v případě přestupku pozorovatelného pouhým okem dostatečné, přičemž omyl policistů lze v posuzovaném

případě připustit spíše jen v teoretické rovině. Zatmavení zadních skel v době spáchání přestupku nebylo podle žalovaného v řízení prokázáno, a nadto jde o skutečnost irelevantní, neboť policisté viděli nepřipoutaného žalobce přes přední nezatmavené sklo. Absence kamerového záznamu je podle žalovaného též nerozhodná, neboť by šlo toliko o důkaz podpůrný a kamera má vždy horší rozlišení než lidský zrak. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je podle žalovaného příliš obecná.

Jednání soudu

8. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobce nově uvedl, že policisté mohli být při svých výpovědích pod tlakem k vybírání co nejvíce pokut.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
11. Krajský soud předně konstatuje, že v případě přestupku spočívajícího v nepřipoutání řidiče za jízdy bezpečnostním pásem, nebyla-li tato skutečnost zdokumentována fotodokumentací či videozáznamem, je správní orgán rozhodující v řízení o přestupku při zjišťování skutkového stavu odkázán především na svědeckou výpověď členů policejní hlídky, případně dalších osob. Úřední záznam sám o sobě je toliko prvotní indicií, z níž správní orgán získává poznatky o tom, jak se podle líčení úřední osoby, která jej sepsala, měly věci seběhnout. V řízení je proto třeba vyslechnout osoby, které byly jednání, v němž je spatřován přestupek, přítomny (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). V posuzované věci tímto způsobem MÚ postupoval, neboť vyslechl oba členy policejní hlídky.
12. Otázkou věrohodnosti svědecké výpovědi policisty se NSS ve své judikatuře již zabýval, přičemž opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. O takové případy půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, v případě šikanózního postupu policistů apod. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, bod 19, či ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019-39, bod 31). Za takové nestandardní okolnosti označil NSS například to, že je řidič nad rámec kontroly dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, podroben rovněž detailní kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by k tomu byl dán důvod na základě konkrétního podezření (srov. závěry rozsudku NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). V posuzované věci se ovšem z obsahu spisu takové indicie nevěrohodnosti výpovědi policistů nepodávají. Z obsahu správního spisu nevyplyvá, že by bylo chování zasahujících policistů nestandardní ve smyslu výše zmíněné judikatury, nebo že by tito policisté měli osobní zájem na věci, a rovněž nebyly a k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich dostatečně určité výpovědi. Žalobce byl při silniční kontrole podroben běžné kontrole dokladů a taktéž dechové zkoušce na alkohol, policejní hlídka v průběhu silniční kontroly postupovala standardně, sepsala oznámení přestupku a umožnila se žalobci k tomuto

vyjádřil, čehož tento využil. Výpovědi policistů hodnotí soud shodně jako žalovaný jako vzájemně souladné, konzistentní a nevykazující žádné logické rozpory či nejasnosti.

13. Tvzení žalobce, že postavení policejního vozidla kolmo k vozovce znemožnilo v tak krátkém okamžiku vidět řidiče a zjistit, zda je připoután, je pouze ničím nepodloženou domněnkou. V řízení nebylo objektivizováno, jakou rychlostí míjelo vozidlo řízené žalobcem stojící policejní vozidlo, nicméně lze předpokládat, že se jednalo o rychlost maximálně 50 km/h, neboť bylo přestupkové jednání žalobce zjištěno v obci. Současně je třeba uvést, že k přestupkovému jednání došlo v 9 hodin ráno a oba policisté shodně vypověděli, že byl pěkný den, jasno a žádným způsobem nebyla snížena viditelnost. Při uvedené kombinaci podmínek není krajskému soudu zřejmé, proč by neměli být policisté schopni vidět, zda byl řidič projíždějícího vozidla připoután, obzvláště, když se na tuto skutečnost zřetelně soustředili a pozorovali vozidlo po celou dobu, co se k jejich vozidlu blížilo, i následně, když policejní vozidlo míjelo.
14. Rozporně podle krajského soudu nevypovídali policisté ani o tom, kdy se měl žalobce dodatečně připoutávat. Prap. Š. ve své výpovědi uvedla, že spatřila, jak se žalobce připoutával „při vjezdu mezi garáže“, dále uvedla, že „když žalobce zastavovali“, bylo zřetelně vidět, jak se připoutává. Nstržm. P. ve své výpovědi uvedl, že „ještě za jízdy u těch garáží jsme oba s kolegyní viděli, že se připoutává“. Policisté tedy shodně uvedli, že se žalobce dodatečně připoutával ještě za jízdy, a to v okamžiku, kdy jej již policisté zastavovali pomocí výstražného znamení STOP na svém vozidle v prostoru garáží, k nimž žalobce odbočil. Z žádné části výpovědí policistů tak nelze dovodit, že by tito tvrdili, že se žalobce připoutal až po zastavení vozidla. Nastržm. P. také vypověděl, že po zastavení šla k vozidlu žalobce prap. Š., což se s žalobcovou verzí shoduje.
15. Námitku, že žalobce nevlastní červenou bundu, označil žalovaný v napadeném rozhodnutí za irelevantní a neprokazatelnou. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečnost, že žalobce měl na sobě při řízení vozidla oblečení červené barvy, uvedla prap. Š. již v úředním záznamu bezprostředně po spáchání přestupku, a shodně to i s odstupem času potvrdili oba policisté ve svých výpovědích, přičemž z obsahu správního spisu nevyplývá, že by oba tito policisté měli problémy s rozlišením barev. Pouhé popření faktu, jenž byl prokázán výpovědí dvou nezávislých osob, k jeho zpochybnění nepostačuje. S žalovaným se pak lze ztotožnit v tom, že z povahy věci nelze tvrzení žalobce o tom, že nevlastní červenou bundu, prokázat, neboť ani např. spolužijící osoba s žalobcem nemusí mít dokonalý přehled o obsahu celého žalobcova šatníku. Jedná se však o úvahu toliko hypotetickou, neboť žalobce v řízení před správními orgány ani žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nenavrl. NSS v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 přitom vyložil, že i když je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost vyplývající z § 52 správního řádu sice nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Lze tak uzavřít, že pro posouzení věci je podstatné, že se oba policisté shodli na tom, že žalobce měl při řízení vozidla na sobě oblečení v barvě, jež vyloučila splynutí bezpečnostního pásu, jenž má standardně barvu černou, popř. tmavě šedou, s tímto oblečením, přičemž žádný důkaz opaku žalobcem předložen ani navržen nebyl.
16. Správně se též žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí s otázkou zatmavených skel žalobcova vozidla. Žalobce tvrdil, že jím řízené vozidlo mělo zatmavená pouze zadní boční

okénka a zadní sklo, z čehož je zřejmé, že toto zatmavení nemohlo jakkoli ovlivnit pohled policistů do vozidla skrz přední sklo a přední boční okénko, odkud dle svých výpovědí viděli, která žalobce není za jízdy připoután a která bezpečnostní pás visí podél sloupku, tj. skrze než pozorovali samotné přestupkové jednání žalobce. Zatmavení skel vozidla, které měl již žalovaný zřetelně za prokázané, mohlo mít vliv pouze na zhoršení pozorovatelnosti následného chování žalobce v době, kdy již policisté žalobcem řízené vozidlo pronásledovali. Krajský soud se přitom zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí (str. 4), že nelze považovat za technicky nemožné, aby policista při soustředěném pozorování řidiče za dobrých viditelných podmínek (a lze dodat, že z blízké vzdálenosti, kterou policisté specifikovali jako max. 20 m) mohl i přes zatmavení zadního skla vozidla pozorovat minimálně siluetu řidiče a rozeznat pohyb, kterým se tento řidič připoutává. Stejně tak krajský soud souhlasí s žalovaným, že samotná skutečnost, že nstržm. P. ve své výpovědi popřel, že by vozidlo mělo zatmavená skla, neoslabuje věrohodnost jeho výpovědi jako celku. Návrh žalobce na provedení ohledání předmětného vozidla stojícího před budovou soudu v době jednání krajský soud zamítl jednak proto, že samotné zatmavení zadních bočních okének a zadního skla vozidla, s nímž byl přestupek spáchán, bylo prokázáno k důkazu provedenou fotografií a obsahem inzerátu a ostatně je nezpochybňoval ani žalovaný, dále proto, že k posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek bylo relevantní zjištění, že svědci (policisté) pozorovali při jízdě nepřipoutaného žalobce skrz nezatmavené přední sklo a přední boční okénko, a dále proto, že pro posouzení pozorovatelnosti připoutávání se žalobce za jízdy nebylo možné z hlediska viditelnosti zaručit shodu podmínek na soudním parkovišti s podmínkami v době spáchání přestupku při pohybu daného vozidla.

17. Žalobci se v soudním řízení nepodařilo zpochybnit věrohodnost výpovědí obou svědků ani tvrzením, že jimi shodně uváděné provedení dechové zkoušky u žalobce při předmětné silniční kontrole ve skutečnosti neproběhlo, neboť Policie ČR, Dopravní inspektorát Šumperk soudu k jeho žádosti sdělil, že u žalobce byla při silniční kontrole dne 11. 4. 2023 v 9:31 hod. provedena dechová zkouška přístrojem Dräger č. ARLF 0554 s negativním výsledkem. V soudním řízení tak byl prokázán opak žalobcovy tvrzení a lze proto uzavřít, že výpověď obou svědků a skutečnost jimi uvedená v úředním záznamu o provedení dechové zkoušky byla pravdivá a nevznikl tak žádný důvod pochybovat o pravdivosti i zbytku obsahu jejich výpovědí. Jakkoli žalobce navrhoval, aby soud provedl důkaz samotným výpisem protokolu z předmětného přístroje, považoval krajský soud za zcela dostačující k potvrzení věrohodnosti svědků k důkazu provedené sdělení vedoucího oddělení Dopravního inspektorátu Šumperk ze dne 10. 12. 2024.
18. Lze proto uzavřít, že svědecké výpovědi policistů byly v posuzovaném případě dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a soud neshledal žádný důvod k opakování těchto výpovědí v řízení před soudem. Tento důkazní návrh proto jako nadbytečný zamítl.
19. K absenci kamerového záznamu spáchání a projednávání uvedeného přestupku policisty krajský soud uvádí, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že kamerový záznam v posuzované věci pořízen nebyl, a tudíž bylo vyloučeno provedení žalobcem navrženého důkazu tímto záznamem. Samotná absence kamerového záznamu však nezpůsobuje důkazní nouzi, neboť, jak již soud uvedl výše, nepřipoutání řidiče za jízdy bezpečnostním pásem je přestupek pozorovatelný pouhým okem. V projednávané věci přitom viděly nepřipoutaného žalobce a visící pás vedle něj hned dva páry očí policistů.

Jelikož na posouzení delikttní odpovědnosti žalobce by ani případné zanedbání povinnosti policistů mít kamerové zařízení při silniční kontrole v provozu či zanedbání povinnosti zaznamenat a nahlásit vedoucímu provozovatele poruchu kamery, nemělo zhora žádný vliv, neprovedl krajský soud k této skutečnosti žalobcem navržené důkazy záznamem o případné poruše a výsledky přítomných policistů.

20. Žalobní argumentaci obsaženou v oddílech IV. a V. žaloby (a shrnutou stručně v odst. 6 tohoto rozsudku) nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body, jimiž jsou jen dostatečně individualizované, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelné popisy konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů, jichž se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Žalobce však v uvedené pasáži pouze obecně odkázal na judikaturu, zásady ovládají přestupkové řízení a uvedl výčet typových vad rozhodnutí. Obecně lze jen uvést, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou přezkoumatelná a řádně odůvodněná, přičemž v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal. Slovy nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 260/05, lze uzavřít, že MÚ v předmětném přestupkovém řízení zjistil skutkový stav na zcela dostačující úrovni „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“.
21. Tvzení, že policisté mohli o spáchání přestupku žalobcem lhát z důvodu tlaku vedení na vybírání pokut, uplatnil žalobce poprvé až při jednání soudu. Žalobní body je však možné rozšiřovat pouze do uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 in fine s. ř. s.). Po uplynutí této lhůty již není možné přidávat nové žalobní body, pouze prohlubovat argumentaci u žalobních bodů včasné vznesených. Jelikož tento žalobní bod neměl v žalobě samotné žádný zárodek, šlo o žalobní bod nový, uplatněný až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, a tudíž nepřijatelný. Krajský soud se jím proto nezabýval a neprovedl ani důkaz, který žalobce ke svému tvrzení předložil. Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že i toto tvrzení žalobce bylo zcela obecné, neboť žalobce netvrdil, že uvedenému tlaku měli být vystaveni v rozhodném období právě policisté Dopravního inspektorátu Šumperk.

D) Závěr a náklady řízení

22. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. prosince 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

